

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βασβολὸδ Κρεστόβαχη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου — Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου: ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ, διήγημα. — Χ. Χριστιανοῦ Ἀνδρersen: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε πρὸ - πληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ καὶ Χριστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἔξαιρέτως χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνετε καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητὰς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Οὕτω καθήμενοι εἶχον ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς σκίνοους, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἔτρεμον πλειότερον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρασσομένων καλάμων.

Οἱ χωρικοὶ ἴσταντο ὄρθιοι.

— Ἰππῶται μου, εἶπεν ὁ εἰς τούτων, ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, εἰμποροῦμεν νὰ φύγωμεν διὰ νὰ ἀνταμώσωμεν τοὺς κυνηγούς.

— Ἐφθάσαμεν! ὑπέλαβεν ὁ μεγαλότερος τῶν θωρακοφόρων. Δὲν βλέπετε λοιπόν, βάνασοι, ὅτι ἐσταματήσαμεν μόνον διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν καὶ νὰ φάγωμεν κατῖ;

Ταῦτοχρόνως ἐξήγαγεν ἐκ δερματίνου σάκκου τροφάς, ἐνῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἀπέθηκε χαμαὶ μεγάλην ξηρὰν κολοκύνθην πλήρη ἐξαισίου ἰσπανικοῦ οἴνου.

— Θὰ μᾶς τιμωρήσουν σκληρὰ, διότι ἀφήκαμεν τὴν θέσιν μας, εἶπεν ὁ χωρικός.

— Μπᾶ! θὰ ἐξωφλήσετε μὲ ὀλίγους ραβδισμούς, ἀντέταξεν ὁ θωρακοφόρος, ἐνῶ ἂν θελήσετε νὰ ἀντισταθῆτε εἰς ἡμᾶς, θὰ ὑποχρεωθῶμεν, πρὸς μεγάλην θλίψιν μας, νὰ σᾶς θραύσωμεν τὴν κεφαλὴν.

Οἱ χωρικοὶ ἐφρικίασαν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ ἔτερος θωρακοφόρος.

— Ρεμὺ καὶ Μαρσέλ, ἐκλαμπρότατε.

— Λοιπόν! Μαρσέλ καὶ Ρεμὺ, πρέπει νὰ λάβετε δυνάμεις διὰ νὰ ἀνθέξετε εἰς τοὺς ραβδισμούς. Καθήσατε μεταξὺ τοῦ φίλου μου Γουλάρ καὶ τοῦ φίλου σας Φοσέ. Θὰ ἴδητε ὅτι εἰμεθα γενναῖοι καὶ ὄχι ἄγριοι ὡς οἱ Τούρκοι.

Οἱ χωρικοὶ κολακευθέντες ἐκ τῆς προτάσεως, ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Γουλάρ τρίβων τὰς χεῖρας καὶ καταβροχιζῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς τροφάς, θὰ προγευματίσωμεν τέλος πάντων!

— Καὶ τὸ ἀξίζωμεν, μὰ τὸν Θεόν! ὑπέλαβεν ὁ Φοσέ ἀπογευόμενος τὸν ἐν τῇ κολοκύνθῃ οἶνον, διότι εἶχονεν πολλὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν νύκτα. Πεντήκοντα αἰρετικοὶ καὶ λουθηρισταὶ διὰ μιᾶς, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα.

— Πεντήκοντα αἰρετικοὶ εἰς τὸν τόπον μας; ἀνέκραξεν ὁ Μαρσέλ· εἶναι ἀδύνατον.

— Ἄθψ! εἶπεν ὁ Γουλάρ, τύπτων αὐτὸν φιλίως εἰς τὸν ὄμον· τὰ ψωραλέα πρόβχτα δὲν ἦσαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν· ἤρχοντο ἀπὸ μακρὰν καὶ ὁ γέρον βρωῶνος τοῦ Μογγλά ἔδωκεν αὐτοῖς ἄσυλον εἰς τὸ μέγαρόν του, ἂν καὶ ὑπεκρίνετο τὸν πιστὸν καθολικόν. Ἄλλὰ δὲν ἐπέσαμεν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἐμερίσθη τὴν τύχην τῶν φιλοξενουμένων του.

— Ἐφρονέσατε τὸν βρωῶνον τοῦ Μογγλά! εἶπεν ὁ χωρικός συννευῶν τὰς χεῖρας καὶ ἀτενίζων μετὰ φρίκης τὸν θωρα-

κοφόρον, αὐτὸν τὸν ἀξίον αὐθέντην, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν!

Ὁ Φοσέ συνωφρυσῆθη.

— Ἀγροῦκε, εἶπε τραχέως, μάθε πρῶτον ὅτι εἰς μόνος εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὗτος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ἄλλ' ὁ Γουλάρ, τὸν ὁποῖον ὁ οἶνος καθίστα εὐθυμον, δέκοψε τὸν σύντροφόν του γελῶν παταγωδῶς:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὁ γέρον πανοῦργος ὁ βρωῶνός σου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ξεφύγη. Ἡθέλησε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, ἐνῶ ὁ Φοσέ ἐφόνευε τὸν ἀρχιτρικλινόν του, ὅστις προσεπάθει νὰ διευκολύνη τὴν φυγὴν του· εὐτυχῶς ὅμως τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὴν κνήμην καί... ἄ! τί σπασμοὶ! ἦτο νὰ γελᾷ κἀνεῖς.

Οἱ χωρικοὶ ἔμενον ἄφωνοι ἐκ τοῦ τρόμου· ὁ Μουσερόν ἔθλιβε σπασμωδικῶς τὴν χεῖρα τῆς Σεβρέτης.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ Ρεμὺ διὰ τρεμούσης φωνῆς, κἀνεῖς δὲν εἰμπόρεσε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Μογγλά;

— Κἀνεῖς, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Γουλάρ. Ὅλοι συνελήφθησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν· οὐδεὶς ἐσώθη. Καὶ ἐν τούτοις εἰμεθα μᾶλλον τεθλιμμένοι ἢ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς αἰματηρᾶς ταύτης ἀγχαρείας.

— Ἄ! ἀρχίζετε νὰ μετανοήτε...

— Ναί, μετανοοῦμεν, διότι δὲν ἀνεκρίναμεν τὸν γέροντα αὐθέντην πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν λεηλασίαν. Δὲν εὐρομεν εἰμὴ ἐσκωριασμένας πανοπλίαις καὶ παλαιὰς καπνισμένας εἰκόνας· τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ βρωῶνου ἦσαν κενά. Ἄν ὑπάρχη θησαυρὸς θὰ τὸν ἐκρυψεν ὁ κατηραμένος ἐξωμότης, καὶ ὅμως κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ μέγαρόν του εἶναι στάκτη.

Ὁ χωρικός Ρεμὺ ἐκίνησε μετὰ δυσπιστίας τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ δεικνύων τὸ φορεῖον διὰ τοῦ δακτύλου ἠρώτησε:

— Χωρὶς νὰ εἶμαι πολὺ περίεργος, ἱππῶται μου, τί ἔχετε εἰς αὐτὸ τὸ φέρετρον;

— Εἰς αὐτὸ τὸ φέρετρον! ἐπανάλαβεν ὁ Γουλάρ ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν

σύντροφόν του, εἶναι... εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς μας, ὁ ὁποῖος ἐφρονεῦθη εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ μεγάρου τοῦ Μογγλά καὶ τὸν ὁποῖον μεταφέρομεν εἰς τοῦ φίλου του κυρίου Μουσερῶν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Μαρσέλ, δὲν εἶναι βαρὺς ὁ ἀρχηγός σας; δὲν ζυγίζει περισσότερον ἀπὸ ἓν παιδίον.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! ὑπέλαβεν ὁ Γουλάρ, ἄλλως θὰ ὑπωπτεύεσθε βεβαίως ὅτι ἐκλέψκαμεν καὶ ἔχομεν κρύψει εἰς αὐτὸ τὸ φορεῖον τὰς οἰκονομίας τοῦ φίλου τῶν αἰρετικῶν.

— ὦ! τὰ πολυτίμα καὶ τὰ πετράδια ἀξίζουσι περισσότερον ἀπὸ τὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ εἶναι ἐλαφρότερα, ἐψιθύρισεν ὁ Ρεμὺ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἄλλου χωρικοῦ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν δὲν τὸν ἤκουσαν οἱ δύο θωρακοφόροι, οἵτινες ἐπιστευσαν ὅτι διέλυσαν πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ἀντήλλαξαν λίαν ἐμφαντικὸν νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἄς φάγωμεν καὶ ἄς πῖωμεν ταχέως, εἶπεν εἶτα ὁ Φοσέ, διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν.

— Εἶναι εὐτυχεῖς! ἐψιθύρισεν ὁ νάνος; θὰ πῖωσι καὶ θὰ φάγωσιν αὐτοὶ οἱ κλέπται, οἱ φονεῖς, οἱ δολοφόνοι τῶν γερόντων καὶ τῶν παιδιῶν, ἐνῶ ἡμεῖς...

Ἡ Σεβρέτη ἐστέναζε βραδέως.

Ὁ Γουλάρ προσέφερεν εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ μέγα τεμάχιον κρέατος.

— Τί ἄρωμα! εἶπεν ὁ Φοσέ ὁσφραίνόμενος αὐτό.

— Καὶ τί ὠραῖον εἰς τὴν γεῦσιν! προσέθηκεν ὁ ἕτερος μασσῶν.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἐμιμήθησαν ταχέως αὐτοὺς καὶ σιγῇ εὐλογος ἐπεκράτησε μετὰ τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ἄς κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ στόματα καὶ τὰ ὄτιά μας, ἀδελφέ μου, ἐψιθύρισεν ἡ Σεβρέτη, ἢ μᾶλλον προσπάθησε διὰ μέσου τῶν σχίνων νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα καὶ ν' ἀρπάξῃ ψυχία τινα.

Ὁ Μουσερῶν ἀπέκρουσεν ἐν ἀρχῇ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην συμβουλήν τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἦτο ἀνεκτέλεστος, καθόσον οἱ θωρακοφόροι ἐκράτουσι μετὰ τῶν χειρῶν τὰς τροφὰς αὐτῶν.

— Λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ἡ νάνος διὰ θωπευτικῆς φωνῆς, ἂν ἀντὶ φαγητοῦ ἠδύνασο νὰ φθάσῃ τὴν κολοκύνθη;

Ὁ Μουσερῶν ἐφρικίασεν.

— Μοὶ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Σεβρέτη, ὅτι μία σταγὼν ἀπὸ αὐτὸν τὸν οἶνον ἀρκεῖ νὰ μὲ ζωογονήσῃ.

Ὁ νάνος ἔξεσε τὸ οὖς καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ στιγμῇ.

Ἡ δύνατο νὰ φθάσῃ διὰ τῆς χειρὸς τὴν κολοκύνθη; οἱ θωρακοφόροι ἔτρωγον ἀμέριμνοι, οἱ δὲ χωρικοὶ παρετήρουν ἐνστικτικῶς τὴν Λυκοφωλιάν. Ἡ περίστασις λοιπὸν ἦν λίαν εὐνοϊκῆ.

Ἐπιθύμενος ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς Σεβρέτης, ἐλκυσόμενος ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου γοῆτρου, ὁ Μουσερῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ αὐτοῦ χεῖρ ἔτρεμεν οὕτως ἰσχυρῶς, ὥστε ἀνέτρεψε τὴν κολοκύν-

θη καὶ ἐχύθη ὅλος ὁ ἰσπανικὸς οἶνος.

Οἱ δύο θωρακοφόροι ἐκπλαγέντες ἀνεκράυασαν. Ἀνηγέρθησαν αἴφνης καὶ ἀρπάσαντες τὰ ξίφη τῶν ἠτένισαν περὶ ἑαυτοὺς ἵνα ἴδωσι πόθεν ἤρχετο καὶ πῶς ἐξηφανίσθη ἡ χεῖρ ἐκείνη, ἥτις δὲν ὁμοιάζε πρὸς χεῖρα ἀνθρώπου.

Οἱ νάνοι ἠννόησαν ὅτι ἀπωλέσθησαν. Ἡ Σεβρέτη κατέστη πελιδνῆ, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διαρραγῆ εἰς λυγμούς, ὅτε ὁ Μουσερῶν τῇ εἶπε ταχέως:

— Μὴ φωνάζῃς, οὔτε μίαν λέξιν νὰ προφέρῃς, μικρὰ μου ἀδελφὴ! ἂν θέλῃς νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶμεν!

— Ἄλλὰ θὰ μᾶς εὐρωσῖν! ἐψιθύρισεν ἐκείνη.

— Ὅχι, διότι θὰ ὑπάγω ἐγὼ πρὸς αὐτούς.

— Σὺ, ἀδελφέ μου! Ἄλλὰ θὰ τὲ φονεύσουσιν!

— Ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ σώσω σέ.

Καὶ ὀρμήσας ἔξω τῶν σχίνων ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐκπεληγμένων θωρακοφόρων καὶ χωρικῶν, οἵτινες πάντες ὀπισθοδρόμησαν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ παραμεμορφωμένου ἐκείνου ὄντος.

— Ποῖος εἶσαι σατανᾶ; ἠρώτησε τέλος ὁ Γουλάρ.

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν ἀρχηγόν σας καὶ θὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτόν, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ νάνος.

— Ὁ ἀρχηγός μου μοὶ ἔδωκε πλήρη ἐξουσίαν νὰ ἐξολοθρεύω τοὺς κλέπτας, τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς αἰρετικούς, εἶπεν ὁ θωρακοφόρος. Λοιπὸν, ἠθέλησες νὰ κλέψῃς τὸν ἰσπανικὸν οἶνόν μου, μᾶς κατεσκόπευες ὀπισθεν τῶν καλάμων, ἢ δὲ μορφῇ σου εἶναι μορφῇ μάγου μᾶλλον ἢ πιστοῦ καθολικοῦ. Διὰ τοὺς τρεῖς τούτους λόγους καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποίους εἶναι περιττὸν ν' ἀπαριθμήσω, σὲ καταδικάζω εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάμῃς περιέργους μορφασμούς καὶ θέλω νὰ γελάσω.

— Ἄλλ' οὔτε κλέπτῃς, οὔτε κατασκόπος εἶμαι! ἀνέκραξεν ὁ νάνος.

— Δύνασαι νὰ πληρώσῃς λύτρα διὰ νὰ σώσῃς τὸ ἄθλιον σαρκίον σου; Ἐὰν σὲ πιστεύσω τότε ἄνευ ἀποδείξεων, ὑπέλαβεν ὁ φλεγματικὸς Γουλάρ.

— Ἄλλ' εἶμαι πιστὸς καθολικός, ἐκλαμπρότατοι αὐθένται μου.

— Ἄν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου, τόσῳ τὸ καλλίτερον! δεήθητι, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Φοσέ.

Ὁ Μουσερῶν δὲν ἀπήντησεν ἠννόησε δ' ἐκ τῶν βλεμμάτων, ἅτινα οἱ θωρακοφόροι ἔρριπτον περὶ ἑαυτοὺς καὶ ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους φερέτρου, ὅτι ἐφοβούντο μὴ προδοθῶσιν. Οὐδεὶς ὄρκος ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς ἐμπιστοσύνην πρὸς ἓνα ἄγνωστον, πτωχὸν καὶ πλάνητα. Οὐδ' ἦν ἐλπίς νὰ συγκινηθῇ ἡ καρδιά ἐκείνων, δι' οὓς πᾶσα αἱματηρὰ πράξις ἦν διασκέδασις. Ὁ νάνος ἐγονυπέτησε καὶ ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ στενάζων βραδέως.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀτενίσωσι

τὸν ταλαίπωρον νάνον, ὃν ὑπέθετον ὡς ὑποπτον καὶ ἐπικίνδυνον ὃν τῆς Λυκοφωλιᾶς. Ἐνέπνεεν αὐτοῖς φόβον καὶ οὐχὶ οἰκτον. Οὕτως ἐγκαταλειμμένος ὁ Μουσερῶν καὶ ἐστερημένος τῆς εὐσπλαγχνίας, ἣν διεγείρει εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ δυστυχία ἢ ὁ θάνατος τοῦ ὁμοίου του, ἀνεμνήσθη τῆς ἐρημίας καὶ τῆς δυστυχίας τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς του καὶ ἐν δάκρυ θερμὸν ἔρρευεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οἱ θωρακοφόροι ἀπέθηκον ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ξίφη τῶν καὶ ἔλυον τὸ μακρὸν ἐκ μεταξῆς σχοινίον, δι' οὗ ἔφερον τὴν κολοκύνθη. Ἀφοῦ ἠτοίμασαν τὸν βρόχον, ἔπληξαν ἐπὶ τοῦ ὤμου τὸν νάνον, ὅστις ἐφάνητο ἐνθέρμως δεόμενος.

— Τί περιμένεις, φίλε; εἶπεν ὁ Φοσέ.

— Ἦθελα νὰ σὰς εἶχα εἰς τὴν θέσιν μου, ἐξοχώτατε δήμιε, ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ νάνος; δὲν θὰ ἐσπεύδατε τόσον πολὺ.

— Τὸ ἐξάμβλωμα εἶναι γενναῖον καὶ θὰ ἔκαμεν ἓνα καλὸν στρατιώτην, ἂν ἦτο κάλλιον κατεσκευασμένος, παρετήρησεν ὁ Γουλάρ. Λοιπὸν θὰ τὸν βοηθήσω νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παραδεισον.

Ἐρριψεν εἶτα τὸν βρόχον εἰς τὸν λαίμονα τοῦ ἀτυχοῦς νάνου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὰς ἰτέας παρὰ τὴν ἀντίστασιν καὶ τὰς σπαρακτικὰς αὐτοῦ κραυγὰς, πρὸς ἃς συνεχέοντο ἀορίστως αἱ τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν ἐθλίβετο ὅτι ἀποθνήσκῃ; ἐλυπεῖτο τὴν Σεβρέτην καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ αὐθέντην τὸν στρατάρχην. Ἦλιπιζεν ἐνδομύχως ὅτι θὰ ἐσώζετο ὡς ἐκ θαύματος καὶ θὰ ἀφιέρου τὴν ζωὴν του δι' ἐκείνους, οὓς ἠγάπα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πυροβολισμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν πεδιάδα εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα οἱ θωρακοφόροι ἠτοιμάζοντο ν' ἀπαγχονίσωσι τὸν Μουσερῶν. Ἀμφότεροι ἔστρεψαν μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον νέον εὐγενῆ κυνηγόν, ὅστις, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο θηρευτικῶν κυνῶν, κατεδίωκε λύκαιναν.

Βληθὲν διὰ σφαίρας εἰς τὸν ὦμον τὸ θηρίον ἐκυλίσθη κατὰ γῆς, οἱ δὲ δύο κύνες ὤρμησαν ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ τοῦ νάνου εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κυνηγοῦ.

Ἀφίνων τοὺς γενναίους αὐτοῦ κύνας νὰ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον, ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νάνου, ὅστις ἔτεινεν αὐτῷ ἱκετευτικὰς χεῖρας. Ὁ Μουσερῶν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τῆς ἀορίστου ἐκείνης ἐλπίδος, ἠσθάνετο τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πνίγεται, ἀλλ' ὅστις, φθάνων εἰς τὸν πυθμῆνα, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἡ καρδιά του διεστέλλετο καὶ ὁ τράχηλος αὐτοῦ συνεσφίγγετο. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐξογκωθέντες ἐκ τῆς ἀγωνίας, προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις τῷ ἐφάνητο ὠραιότερος ἀγγέλου, κατελθόντος αἴφνης ἵνα σώσῃ αὐτόν.

Οἱ θωρακοφόροι ἠτένισαν καταφρονητικῶς τὸν εὐγενῆ νέον καὶ βεβαίως δὲν ἔκρινον αὐτὸν ἐπίφοβον διότι ἐξηκολούθουν

μετάθραυμαστῆς ἀπαθείας τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ὁ κυνηγός, ὄντως, δὲν διεκρίνετο οὐδ' ἐκ τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ ἀναστήματος, οὐδ' ἐκ τοῦ ἥρακλειοῦ παραστήματος. Ἦτο νεανίας εἰκοσαετής, εὐκαμπτος καὶ ζωηρός, μετρίου ἀναστήματος, ἰσχνός, μᾶλλον καὶ ὠχρός, ἀλλὰ λιαν εὐγενῆς τοὺς τρόπους. Ἡ καστανόχρους αὐτοῦ κόμη, ἦν εἶχε μακρὰν παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὸ μᾶλλον ὑψηλὸν ἢ πλατὺ μέτωπον, αἱ μελαναὶ ὄφρυες ἐνούμεναι σχεδὸν ἀνωθεν ρινὸς εὐθείας ὡς ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ οἱ λευκοὶ αὐτοῦ ὀδόντες ἔδιδον τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ ἔκφρασιν γενναίας τόλμης καὶ ὑπερηφανείας. Οὐχ ἦττον, ὅταν αἱ γωνίαι τῶν ὀλίγων εὐτραφῶν χειλέων του ἀνεστρέφοντο ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸν λεπτὸν καὶ μεταξοειδῆ μύστακα αὐτοῦ, ἡ φυσιογνωμία του ἐλάμβανεν αἴφνης ἔκφρασιν βαθείας καὶ διαβολικῆς εἰρωνείας, ἐξ ἧς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ αὐτὸν ἰκανὸν διὰ τὰς μᾶλλον ἀπέλπιδας ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς. Ἄλλ' αἱ σπάνια αὐταὶ ἐκλάμψεις ἐμετρίαζοντο ὑπὸ τῶν ἐπιμήκων κυανῶν καὶ γλυκυτάτων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ βλέμμα ἦν ἤρεμον καὶ ἐλκυστικὸν ἐν ἡρεμίᾳ, ἐσπινθηροβόλει ὅμως ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησης κατεῖχε τὸν νεαρὸν εὐγενῆ. Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ φύσις ἀσθενῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ ζωηρά, ρωμαλέα καὶ νευρική ἐν τῇ πραγματικότητι.

— Νάλ' ὁ κύριος Διδιέ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ αὐθέντου Μονσενύ, εἶπεν ὁ Ρεμύ ὧτων διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν σύντροφον αὐτοῦ.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ὑπέλαβεν ὁ Μαρσέλ. Λοιπόν! εἶναι τυχερός ὁ μικρὸς μάγος, διότι ἔχει καρδιὰ ὁ κύριος Διδιέ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ κυνηγί οὔτε μυῖγα δὲν θέλει νὰ βλέπῃ νὰ σκοτώνουν!

— Καλὰ! μὰ αὐτοὶ οἱ διαβολεμένοι φαίνεται πῶς δὲν τὸν συλλογίζονται πάρα πολὺ καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζὺ τους.

— Ὡ! ἂν εἶχα ἓνα δρεπάνι ἢ ἓνα δίκρανον, δὲν θὰ ἄφινα αὐτοὺς τοὺς μασκαράδες νὰ πειράζουν τὸν κύριον Διδιέ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κυνηγὸς ἐσταμάτησεν αἴφνης τὸν ἵππον του καὶ ἀπίπτειυσεν.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἔσπευσαν πρὸς αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπροθυμοποιοῦντο ὁ μὲν νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν νεανίαν τοῦ τυφεκίου αὐτοῦ, ὁ δὲ νὰ κρατήσῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

— Τί θέλετε ἐδῶ; ἠρώτησε ζωηρῶς τοὺς ἰχνηλάτας.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε, κύριε Διδιέ, ἀπήντησεν ὁ Μαρσέλ. Ἐφυλάγαμε πιστὰ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπου οἱ κυναγωγοὶ σας μᾶς ἐτοποθέτησαν, ὅταν αὐτοὶ οἱ δύο θωρακοφόροι μᾶς διέταζαν μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι νὰ τοὺς βοηθήσωμεν νὰ φέρουν αὐτὸ τὸ φορεῖον.

Οἱ θωρακοφόροι, μὴ κωλυόμενοι ποσῶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κυνηγοῦ, ἤρξαντο ἐκτελοῦντες τὴν ἀπαγχόνισιν τοῦ νάνου, ὅστις ἐκραυγάζεν ὡς λυσσῶν :

— Βοήθειαν! εὐγενῆ μου, βοήθειαν! μὴ ἀφήσετε νὰ μὲ κρεμάσουν!

— Δὲν εἶχατε λοιπὸν τὰ ρόπαλά σας; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ Διδιέ τοὺς χωρικούς.

— Τὰ ρόπαλά μας, αὐθέντα μου, ὑπέλαβε μετὰ θλίψεως ὁ Ρεμύ, μὰ αὐτοὶ εἶχαν τὰ σπαθιά εἰς τὸ χέρι, σὰς εἶπα, καὶ φοροῦν θώρακα ποῦ δὲν τὸν περνᾷ τὸ ξύλο.

Ὁ Διδιέ ἐστράφη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς πιστοριοφόρους, οἵτινες ἐξήκολούθουν μὴ προσέχοντες ποσῶς εἰς αὐτὸν καὶ γελῶντες διὰ τοὺς σπασμούς τοῦ Μουσερόν.

Ἔστη πρὸ αὐτῶν, ἀνήγειρε τὸν πῖλόν του καὶ εἶπεν αὐτοῖς διὰ γλυκείας φωνῆς, ἧτις ἔτρεμεν εἴτε ἐκ δειλίας, εἴτε ἐξ ὀργῆς :

— Νομίζετε, καλοῖ μου φίλοι, ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον κατεκτήσετε διὰ νὰ μεταχειρίζεσθε τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἀνθρώπους μας; Ἡ μήπως εἴσθε αὐθένται κυρίαρχοι, δικασταὶ διαχειριζόμενοι τὴν ἀνωτάτην, τὴν μέσην καὶ τὴν κατωτάτην δικαιοσύνην, διὰ νὰ διασκεδάσετε ἀπαγχονίζοντες ἐκ τῶν δένδρων τοὺς διαβάτας;

Οἱ θωρακοφόροι ἀνύψωσαν τοὺς ὤμους ρίπτοντες βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀντιπάλου των' ἐχαλάρωσαν ὅμως τὸ σχοινίον ὅπερ συνεκράτει τὸν Μουσερόν, οὗτος δὲ ἐκυλίσθη χαμαί.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, γενναῖοί μου ἀρχηγοί, εἶπεν αὐτοῖς μετὰ τόνου σκωπτικοῦ, βλέπω ὅτι δὲν εἴσθε κακοὶ ὅσον φαίνεσθε. Ἦθελεῖσθε ἀπλῶς νὰ μὲ φοβήσετε. Εἶναι ἀστείότης τοῦ συρμοῦ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἄλλα ἡμεῖς, βλέπετε, δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι, προσέθηκε ξέων κωμικῶς τὸν λαϊμὸν του.

Καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἄλλ' ὁ Φοσὲ ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ νεύματος ἀπειλητικοῦ λέγων :

— Θὰ σὲ κρεμάσωμεν, υἱὲ μάγου, διότι εἶσαι κλέπτης. κατάσκοπος καὶ ἀχρεῖος καθολικός. Καὶ ὅστις ἠθελε τολμήσει ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν ἀπαγχονισμόν σου, θὰ πάθῃ ἀπὸ ἡμᾶς ὅ,τι ἔπαθον οἱ αἰρετικοὶ τοῦ πύργου τοῦ Μογγλά.

— Ἄ! ἀποτελεῖτε λοιπὸν μέρος τῆς συμμορίας, ἧτις ἐφόνευσε τὸν γέροντα βαρῶν; εἶπεν ὁ κυνηγὸς ὀπισθοδρομῶν μετὰ σπουδῆς, ἦν οἱ θωρακοφόροι ἀπέδωκαν εἰς τρόμον.

— Ὁ γέρον πανοῦργος ἀπὸ τὰς χεῖρας μας ἐπέρασε, καὶ τὸ αἷμα του ἔρρευσε εἰς τὰ κράνη μας, εἶπεν ἐπαίρομενος ὁ Γουλάρ.

Ὁ Διδιέ ὀπισθοδρόμησεν ἔτι καὶ ἠτένισεν αὐτὰς μετὰ τῆς ἀνησύχου καὶ περιέργου ἐκείνης ἐκπλήξεως, ἦν δοκιμάζει τις βλέπων διὰ πρώτην φοράν τερατώδες τι ἀντικείμενον. Οἱ θωρακοφόροι ἐπίστευσαν ὅτι κατελήθη ὑπὸ δέους καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ἀπαίσιον αὐτῶν ἔργον.

Ὁ Μουσερόν καταπεπληγμένος οὐδὲ κραυγὴν, οὐδὲ παράπονον προέφερον.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Διδιέ, οἱ ἀνθρώποι οὗτοι λέγουν ἀλήθειαν; εἶσαι κλέπτης καὶ κατάσκοπος;

— Ὡς καὶ ὁ βαρῶνος τοῦ Μογγλά ἦτο αἰρετικός, διότι ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τοὺς καταδιωκόμενους αἰρετικούς, ναί, νέε μου αὐθέντα, ἀπήντησεν ὁ νάνος. Δὲν θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ διὰ ψεύδους. Εἶμαι ἔνοχος ἠθῆσκων τῆς πείνης, ἠθέλησα νὰ συλλέξω τὰ ψυχία τοῦ προγεύματος τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν' κατατροχόμενος ὑπὸ τῆς δίψης ἠθέλησα νὰ βρέξω τὰ χεῖλη μου μὲ ὀλίγον οἶνον. Ἄν τοῦτο εἶναι ἔγκλημα ἀξίον θανάτου, ἔχουσι δίκαιον νὰ μὲ κρεμάσωσι.

— Λύσατε τὸ σχοινίον! ἀνέκραξε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς ὁ Διδιέ.

— Ἔλα δά! ὑπέλαβεν ὁ Φοσὲ ἀτενίζων αὐτὸν καταφρονητικῶς, μήπως ἠγοράσατε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν μας τὴν συμμορίαν του διὰ νὰ τολμάτε νὰ μᾶς ὀμιλεῖτε τοιοῦτοτρόπως;

— Ἡ μήπως θέλετε νὰ λάβετε τὴν θέσιν τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ ἐξαμβλώματος; προσέθηκε ὁ Γουλάρ.

— Δὲν ἔχομεν λογαριασμούς μαζὺ σας, νέε μου πετεινέ, καὶ θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἂν μᾶς ἀναγκάσετε νὰ σὰς δώσωμεν τὸ πρῶτόν σας ἀκαδημαϊκὸν μάθημα.

— Πιστεύσατέ μας, εἶναι προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας καὶ ἀρκέσθητε νὰ δεηθῆτε διὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ μάγου. Τοῦτο μόνον σὰς ἐπιτρέπομεν νὰ πράξετε δι' αὐτόν.

Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ κυνηγοῦ ἀπήστραψαν ἐξ ὀργῆς.

— Σὰς εἶπα ἡσύχως, αὐθένται μου, ὑπέλαβε, νὰ λύσετε αὐτὸ τὸ σχοινίον καὶ ἠρνήθητε νὰ μὲ εὐχαριστήσετε ἤδη σὰς διατάττω, ἀκούετε;

— Καὶ πάλιν ἀρνούμεθα ὑπέλαβεν ὁ Φοσὲ. Δὲν ἐσυνειθίσασαμεν νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην, εἰμὴ ὅταν ἀλλάζωμεν αὐθέντην. Εἶν' ἀληθές ὅτι μαχόμεθα ὅτε μὲν διὰ τὸν μαῦρον, ὅτε δὲ διὰ τὸν λευκόν' ἀλλὰ μαῦρος ἢ λευκὸς πρέπει πάντοτε ὁ αὐθέντης νὰ ἦναι γενναῖος. Ὅσον διὰ τὴν χεῖρά μας, τὴν ἔχομεν πάντοτε τεταμένην διὰ νὰ δέχεται, ὑπερήφανε, αὐθέντα μου, καὶ ἂν εἴσθε εὐγενῆς καὶ γενναῖος, καὶ ἂν ἀληθῶς ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπαρίου, πληρώσατε τὰ λύτρα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐζήτησαμεν καὶ θὰ τον ἀφήσωμεν ἀμέσως ἐλεύθερον. Προτιμῶμεν νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν ὅταν μᾶς παρουσιάζεται περὶστασις.

— Κάμετε εὐσπλαγχνίαν, εὐγενέστατε, προσέθηκε ὁ Γουλάρ τείνων τὸ κράνος τῷ Διδιέ.

Οὗτος κατέστη πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς παρατηρήσας τὸ σαρκαστικὸν μειδίαμα τῶν χωρικῶν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπεν ὀργίλως φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην, ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου ἓνα καλὸν καὶ πιστὸν ὑπηρέτην, ὅστις θὰ ἐπιτύχῃ μόνος ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον οὐδὲ παρακλήσεις οὐδὲ ἀπειλαί.

Καὶ σύρας τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ μάχαιραν ἔκοψε τὸ σχοινίον, ὅπερ ἔσφιγγε τὸν λαϊμὸν τοῦ νάνου.

Ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσὲ ἀφῆκαν κραυ-

γὴν λύσσης βλέποντες τὴν αὐθάδειαν τοῦ Διδιέ· ἠθέλησαν νὰ ὀρμήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἐκράτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως, τεινῶν τὴν αἰχμὴν τῆς μαχαίρας εἰς τὸν λαϊμόν των.

— Τὰ ξίφη! τὰ ξίφη! ἀνέκραξαν οἱ θωρακοφόροι.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην ὁ νάνος ἐκάγχασε παταγωδῶς, οἱ δὲ στρατιῶται, οἵτινες ἐστραφησαν ἰν' ἀναλάβωσι τὰ ὄπλα αὐτῶν, ὀπισθοδρόμησαν ἔκπληκτοι βλέποντες εἰς τὴν θέσιν, ἐν ἣ εἶχον ἀποθέσει αὐτὰ, δύο καλάμους σταυροειδῶς.

— Προδοσία! ἀνεκραύγασαν μιᾶ φωνῇ.

— Ὑπερασπισθῆτε! εἶπεν ὁ κυνηγός, ὅστις ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα, ὠργίζετο μὴ βλέπων τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ξιφουλκούντας· ὑπερασπισθῆτε, ἢ σὰς φονεύω ἀνευ οἴκτου!

— Ἄλλ' ὡς βλέπετε, εἶπεν ὁ Γουλιὰρ κύπτων πρὸ τοῦ Διδιέ, τὸ κατηραμένον αὐτὸ ἐξάμβλωμα μὰς ἔκλεψε τὰ ξίφη καὶ δὲν δυναμέθα νὰ κτυπηθῶμεν.

— Δὲν θὰ κτυπήσετε ἀόπλους ἐχθρούς, προέθηκεν ὁ Φοσέ· θὰ ἦτο ἀνάξιον δι' ἓνα εὐγενῆ.

Ὁ Διδιέ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπέλαβε, θέτων τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην καὶ νεύων τοῖς χωρικοῖς νὰ πλησιάζωσι.

— Σεῖς δὲν εἴσθε εὐγενεῖς;

— Καθόλου, νέε αὐθέντα μας, ἀπήντησεν ὁ Μαρσέλ γελῶν βλακωδῶς.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Διδιέ, λάβετε τὰ ροπαλά σας καὶ κτυπήσατε ἀσπλάγχχνος αὐτοὺς τοὺς κηφήνας.

— ὦ! μ' ὄλην μας τὴν καρδιά!

Καὶ ὀπλιζόμενοι διὰ τῶν ροπαλῶν αὐτῶν ἐπέπεσον λυσσαλέοι κατὰ τῶν θωρακοφόρων, οἵτινες εἰς μάτην ἐξέφερον φοβερὰς ἀπειλάς.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἑστιατόριον «Ἰωάννινα».

Ἦτο ὀμιχλώδης καὶ ὑγρὰ τῆς Πετροπόλεως ἑσπέρα.

Μέλας ζοφώδης οὐρανὸς ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ πηλώδους ἐδάφους ὑγρασίαν τινὰ μεμιγμένην ἐκ χιόνος καὶ βροχῆς.

Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ,

πρὸ μιᾶς ἡδῆ καὶ ἡμισεαῖας ὥρας περιεπατεῖ ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, θεωρῶν συχνάκις πρὸς τὸν πυλῶνα.

Προφανῶς, ἡ ἀνέμειεν ἢ κατεσκόπευέ τινα.

Ἐπὶ τρεῖς ἡδῆ ἑσπέρας κατὰ σειράν «ὁ μυστηριώδης ἀγνώστος» ἀνεφαίνετο μετ' ἀκριβείας ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἐπελαμβάνετο τοῦ βραδέος βηματισμοῦ του, παραμερίζων ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου λιμναζόντων ὑδάτων καὶ πάντοτε παρατηρῶν ὑπὸ τὸν πυλῶνα. Ἀλλά, πιθανῶς, μέχρι τοῦδε ὁ σκοπὸς τῶν περιπάτων του δὲν εἶχε κατορθωθῆ, καθότι, πλανώμενος ἐκάστοτε ἐπὶ δύο ὥρας, παρήτει ἐν ἀθυμίᾳ τὴν θέσιν του καὶ κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ πλησιεστέρου οἰνοπωλείου, ὅπως διὰ τινῶν ποτηρίων βότκας θερμάνῃ τὸν ψυχρανθέντα στόμαχόν του.

Κατὰ τὴν παρούσαν ἕμως περίστασιν αἱ προσδοκίαι τοῦ ἀγνώστου, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀπέβησαν μάταιαι. Βηματίζων οὗτος, ἐστράφη πρὸς τὸν πυλῶνα καὶ παρετήρησεν αἰφνης ὅτι ὑπ' αὐτὸν ἐξέρχεται ἀνὴρ φορῶν θερινὸν ἐπανωφόριον.

Μετὰ τάχους καὶ ἐπιφυλάξεως ἐπλησίασεν οὗτος καὶ ἔστη παρὰ τὴν πύλην ὅπως ἀναμείνη τὸν διελθόντα ἄνδρα.

Ἐκεῖνος διῆλθεν ἐγγύς. Ὁ κατὰσκοπος ὀξυδερκῶς, ἀλλὰ μετὰ προφυλάξεως, καὶ σχεδὸν ἀκαριαίως, παρετήρησε τὴν μορφὴν τοῦ διαβάντος, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν κατὰ δέκα βήματα, ὅπως μὴ παρατηρηθῆ, συγχρόνως δὲ ὅπως ἀπολέσῃ τὰ ἴχνη τοῦ μετὰ τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἀνθρώπου.

Ἡ ὁδοιορία αὕτη δὲν ὑπῆρξε μακρά, διότι τὸ ἀκολουθούμενον ὑποκείμενον ἀκριβῶς κατήλθε τὴν κλίμακα ὑπογείου, ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἐρυθρὰ ἐπιγραφὴ ἐδήλου, ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει «τὸ Ἑλληνικὸν ἐστιατόριον Ἰωάννινα».

Ὁ ἀκολουθῶν τὸν φέροντα θερινὸν ἐπανωφόριον, ἀνέμειεν ἐπὶ δύο λεπτὰ παρὰ τὴν θύραν, καὶ κατήλθεν ὡσαύτως εἰς τὸν «λάκκον» ὅπου καὶ ἠφανίσθη ὀπισθεν τῆς ὑαλοφράκτου θύρας.

Ἐνταῦθα, ἔλαβεν οὗτος θέσιν παρὰ τινα κενὴν τράπεζαν καὶ ἐπεσκόπησε μετὰ προσοχῆς πανταχοῦ.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἵστατο ἔμπροσθεν τοῦ κυλικίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἑῶλα τραγήματα (butterbrot) καὶ διάφορα ἐλεεινὰ ἐδώδιμα λίαν ὑπόπτου ποιότητος.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον συνεζήτει μετὰ τοῦ Ἑλληνος ξενοδόχου, ὅστις ἐν πλήρει συνειδήσει περὶ τῆς ἑλληνικῆς ὑπεροχῆς του, ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ κυλικίου.

— Παρακαλῶ, μοῦ δίδετε ἓνα ποτηράκι βότκα καὶ μίαν κοτελέτα; Μετὰ συστολῆς καὶ ἡρέμα ἠρώτησεν ὁ μετὰ τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἄνθρωπος, μετὰ παρακλητικῶν καὶ ἐνδοιαζόντος ὕφους.

Ὁ Ἑλλην ἔστρεψε μόνον τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποταθεῖσαν παρακλήσιν.

— Παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε βότκαν καὶ κοτελέταν, ἐπανελάβεν ὁ ἐπισκέπτης.

— Τί;... κοτελέταν; ἠξίωσεν ἐπὶ τέλους νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν ὁ μεγάλος ὀφθαλμος Ἑλλήν.

— Ναί· παρακαλῶ... καὶ βότκαν... πεινῶ φοβερά! δι' ἐπιμελημένης καὶ αἰμύλου φωνῆς ἐπρόσθεσε τὸ ἐπανωφόριον.

— Τὰ χρήματα, παρακαλῶ! μετὰ δυσπιστίας καὶ ραθύμως ἐδήλωσεν ὁ Ἑλλην εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην.

— Ἀλλὰ... Σπυριδῶν Ἀγγελόσοβιτς, σεῖς μέχρι τοῦδε εἴσθε τόσο καλός, μοῦ ἐκάματε μίαν μικρὰν πίστωσιν... Ὁ γρήγορα θὰ λάβω καὶ χρήματα καὶ κατ' αὐτὰς θὰ σὰς ἐξοφλήσω.

— Καμμίαν πίστωσιν δὲν εἴμπορῶ νὰ κάμω... τίποτε δὲν σὰς δίδω χωρὶς χρήματα, οὔτε μιὰ ἐλλά!... Ἐεύρετε πόσα πλέον μοῦ χρεωστεῖτε; Δεκαπέντε ρούβλια! Δὲν κάμνω πλέον πίστωσιν.

— Δι' αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦλάχιστον ἐμπιστευθῆτέ μου!

— Καλὰ! ἀλλὰ ἄλλη φορὰ, σὰν τίμιος Ἑλλην σὰς λέγω, πίστωσιν δὲν σὰς κάμνω.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ ἀγνώστος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, μετὰ προσοχῆς ἀκούων τὴν παρὰ τὸ κυλικεῖον συνδιὰλεξιν ἐπλησίασεν.

— Βότκαν! λακωνικῶς διέταξεν οὗτος, δεῖξας διὰ τοῦ δακτύλου μέγα ποτήριον, καὶ ἤρξατο θεωρῶν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸ ἐπανωφόριον, δεικνύων ὅτι δῆθεν προσπαθεῖ νὰ μάθῃ καὶ πεισθῆ ἂν πράγματι τῷ εἶνε γνωστὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο.

— Νομίζω, ὁ κύριος Κόροβοφ; εἶπεν οὗτος μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος.

— Ναί... εἶμαι... ὁ Κόροβοφ, οὐχὶ προθύμως καὶ δισταλῶν ἀπεκρίθη τὸ ἐπανωφόριον, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔσχε ἔτι τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῆ, τίνος ἕνεκεν ἐπλησίασεν αὐτὸν, τί θέλουσι παρ' αὐτοῦ καὶ πῶς δεῖον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ προσενηχθῆ.

— Εἴσθε σεῖς λοιπὸν ὁ Κόροβοφ; Ὡστε δὲν ἠπατήθη... Ἐπιτρέψατε νὰ θλιψῶ τὴν χεῖρά σας!

— Ἀλλὰ... συγγνώμην... με ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν...

— Ἀφήσατε τώρα, παρακαλῶ, τὰς τιμάς! Εἴμεθα ἄπλοῖ ἄνθρωποι, καὶ δι' ἡμᾶς αὐτὰ εἶνε πολυτέλεια· δώσατέ μου μόνον τὸ χέρι σας νὰ τὸ σφίξω, διότι σὰς ἐκτιμῶ!

Καὶ ὁ Κόροβοφ ἠσθάνθη ὅτι ἔλαβον τὴν χεῖρά του καὶ ἤρξαντο θλιβόντες καὶ σεῖοντες αὐτήν.

Παρετήρησε τὸν ἀγνώστον, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῷ ἐφάνη γνωστόν. Προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῆ ποῦ καὶ πότε συνήτησε τὸν κύριον τοῦτον.

— Πῶς, δὲν με ἀναγνωρίζετε; ἢ δὲν θέλετε νὰ με ἀναγνωρίσετε;... Ἐλα τώρα, ἄς λείψουν εἰς ἐμὲ ἡ τσερεμόνιας, διότι σὰς τὸ εἶπα πλέον ὅτι ἐγὼ σὰς γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντιζίστροφ... Ἐν-

θυμετώθε, είχαν ἔλθει νὰ σὰς ἐνταμώσω δι' ὑπόθεσιν τινὰ ἐκ μέρους τοῦ Σνίτσλη.

Ὁ Κόροβοφ ἀνεμνήσθη τὰ πάντα καὶ ἀπέσυρε ξηρῶς τὴν χεῖρά του.

Ἡ συνάντησις αὕτη προῦξένησεν αὐτῷ δυσαρέσκαιαν.

— Ναι, σὰς ἐκτιμῶ! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, δι' ἀψευδοῦς ὕφους βαθείας πεποιθήσεως, ἀλλὰ σεῖς δὲν μαντεύετε διατί! Ἐντούτοις ἐγὼ σὰς ἐκτιμῶ κυρίως, διότι τότε ἐπτύσατε εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνον τὸν προνομιοῦχον μασκαράν! Εἴσθε σεῖς ὁ πρῶτος, ὅστις ἐξετελέσατε τὴν εὐγενῆ ταύτην πράξιν, ὅστις δὲν ἐπέτρεψεν ἀτιμωρητὴ νὰ περιυβρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητά του! Ἴδου διατί θλίβω τὴν ἐντιμον χεῖρά σας!

— Λέγετε περὶ τοῦ κ. φὸν Σνίτσλη; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Μάλιστα! περὶ τοῦ κ. φὸν Σνίτσλη, τοῦ διασήμου δικηγόρου καὶ «πολυσεβάστου συνεργάτου μας», ὡς τὸν ἐξαιρεῖ ὁ Τσέμς· περὶ αὐτοῦ, ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ, περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ μασκαρά, σὰς λέγω!

— Ἀλλὰ... δὲν εἴσθε νομίζω βοηθός του;

— Ναι, κατὰ δυστυχίαν, ἐρημάτισα βοηθός του, δηλαδή, νὰ εἶπω ὀρθότερον, αὐτὸς ἐξεμεταλλεύετο τὸν κόπον καὶ τὰς γνώσεις μου. Ἀλλὰ ἔξυρετε τί συνέβη μετὰ μου μετὰ τὴν ἀναχωρήσιν σας; Εἰργαζόμενος εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἡ θύρα, ἔξυρετε, ἦτον ἀνοικτή, λοιπὸν ὅλα αὐτὰ βέβαια τὰ ἔβλεπον καὶ τὰ ἤκουον! Χὰ-χὰ-χὰ... Μόλις σεῖς τὸν εἶχετε πτύσει καὶ ἀναχωρήσει, νὰ σοῦ τον κ' ἔρχεται πρὸς ἐμέ· «Ἀκούσατε, μοῦ λέγει, εἶδατε;» ἤκουσα, τοῦ λέγω, καὶ εἶδα! — «Νὰ εἴσθε μάρτυς! Αὐτὸν τὸν κύριον, λέγει, πρέπει νὰ τὸν βάλλωμε στὸ κουτί!» Γιατί; τοῦ λέγω ἐγὼ. — «Γιατί μ' ἔπτυσε στὰ μουτρα;» Ἰσα-ἰσα, δι' αὐτὸ τὸν ἐκτιμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, τοῦ λέγω, διότι ἐπὶ τέλους εὐρέθη ἕνας εἰλικρινῆς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος δὲν ἐδίστασε νὰ σὰς ἐκδηλώσῃ κατὰ πρόσωπον ὅτι ἔπρεπε πρὸς τὸ ἄτομόν σας, ὡς πρὸς ἐμέ δέ, σὰς λέγω, ὅτι πολὺ ἐχάρην, διότι ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου λαμβάνω ἀφῆρμὴν νὰ σὰς δηλώσω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν ἐργασίαν δὲν θέλω νὰ ἔχω μαζὺ σας. Καὶ σοῦ τὸν ἀρχίζω, καὶ τοῦ ψάλλω, ποῦ τὸν ἔκαμα καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε δροσιὰ στὸ στόμα, ποῦ λέγον! «Ὅλα, ὅλα ὅσα εἶχα μέσα μου τοῦ τὰψαλλα κ' ἔπειτα τὸν ἐχαιρέτισα ὅπως τοῦ ἔπρεπε κ' ἔφυγα. Οὕτω, λοιπόν, ἂν θέλετε, σεῖς πρῶτος ἐδώσατε κάπως, μίαν ὄθην εἰς τὴν τύχην μου καὶ ἰδου διατί σὰς ἐκτιμῶ ἀληθῶς! Σὰς εἶμαι κάπως εὐγνώμων, διότι ἀπηλλάχθην ἀπὸ τὸν ἀθλιον αὐτόν, καὶ δι' αὐτὸ τώρα σὰς ἐκφράζω τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου!... Ἄς γείνωμεν γνῶριμοι, καὶ ἀκολούθως ὅταν γνωρίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἴσως γείνωμεν καὶ φίλοι! Λοιπὸν, τώρα, χάριν τῆς πρώτης γνωριμίας μας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς προτείνω νὰ

πιούμε μαζὺ. — Δύο ποτήρια βότκας! μεγάλα! διέταξεν ἐν τέλει ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἕλληνα.

— Διὰ λογαριασμόν τίνος; ἰδικόν σας ἢ τοῦ κυρίου; δυσπίστως καμῦρον τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν Κόροβοφ, ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος «τῶν Ἰωαννίνων».

— Δι' ἰδικόν μου, ἐννοεῖται, ἀφοῦ διατάσσω ἐγὼ! μετὰ πειθοῦς παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ.

Ἡ βότκα προσεφέρθη ἄνευ βραδύτητος. Οἱ νέοι γνῶριμοι συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἔπιον. Ὁ Κόροβοφ, μετὰ λαιμαργίας πεινῶντος ἀνθρώπου, ἔφαγε τεμάχιον ἐώλου ζακούσκας. Ἀλλὰ τὸ τεμάχιον τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐγαργάλισε τὴν ὄρεξίν του.

— Φέρετέ μου, παρακαλῶ, κοτελέταν... καὶ λογαριαζόμεθα... ἡρέμα καὶ συνεσταλμένως ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἐνδοιάζων νὰ ζητήσῃ μεγαλοφώνως ἐνώπιον τοῦ νέου γνῶριμου του.

— Δὲν ὑπάρχει πίστωσις!... Τὸ εἶπον πλέον ὅτι δὲν εἴμπορῶ.

— Τί τρέχει; Τί, σὰς διαπραγματεύεται, βλέπω, ἐκεῖνος; Καὶ ἄνευ φιλοφρονήσεως ἐπέδειξεν ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ξενοδόχον. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἔχετε λόγια μαζὺ του!... Ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴν τὴν δουλειά! Τί ἐπιθυμεῖτε; Βιδελίσια κοτελέταν; Δύσατέ μας δύο μερίδας κοτελέτας!

Ὁ Κόροβοφ συνεστάλη αὐθις, αἰσθανόμενος τὴν πείναν καὶ τὴν ἀνέχειάν του. Εὐρίσκατο εἰς δυσάρεστον θέσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀντιζίστρωφ, διότι ὁ ξένος οὗτος ἄνθρωπος ἐκὼν ἄκων, ἐκ πρώτης στιγμῆς θὰ παρετῆρει ὅλην τὴν οὐσίαν τῆς θλιβερᾶς καταστάσεώς του.

— Παρακαλῶ, μὴ συστέλλεσθε! φιλικῶς ἐπρότεινεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Συγγνώμην, ἴσως δὲν ἔχετε χρήματα μαζὺ σας· ἀλλ' αὐτὸ εἴμπορεῖ εἰς καθὲ ἕνα νὰ συμβῆ!... Εἴμεθα ἀμφοτέροι, φίλε μου, ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς, εἴμεθα ἀμφοτέροι ἐργάται τῆς ἐντίμου ἰδέας, καὶ διὰ τοῦτο, πολὺ καλὰ ἐννοοῦμεν τὴν γενικὴν καταστάσιν μας. Σήμερον τοῦτο συμβαίνει εἰς σὰς, αὐριον ὅμως εἴμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ εἰς ἐμέ... Πιθανῶς, ἂν εἴχετε σεῖς χρήματα, κ' ἐγὼ δὲν εἶχον, σεῖς δὲ βλέποντες ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ φάγω, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ἠρνήσθῃ νὰ μοῦ προσφέρετε ἕνα κομμάτι κρέας... Ἔτσι εἶνε βλέπετε!

Ὁ Κόροβοφ συνήνεσεν ἄνευ λόγων, δι' ἐνὸς μόνου συνεσταλμένου μειδιάματος εὐγνωμοσύνης.

— Καὶ βέβαια, ἔτσι εἶνε! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Διὰ τοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ἀρνήθητε νὰ γευματίσετε μαζὺ μὲ ἕνα συναδελφόν σας. Δύο καλαῖς κοτελέταις, μίαν μποτηλίτσα βότκας καὶ μπύραν! Νὰ φέρετε ὅλα αὐτὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τραπέζι! μετ' ἀξιώσεως διέταξεν οὗτος τὸν ξενοδόχον.

Μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς ἤρξατο τρώγων ὁ Κόροβοφ τὴν ἀθλίαν κοτελέταν.

Ἡ πείνα ὑπερεμάχησε τῆς τετριμμένης συστολῆς.

Ἡ θέσις αὐτοῦ ἀπὸ τινος κατέστη λίαν δεινῆ.

ἤρξατο μεθύων, παρεδόθη εἰς τὸ πάθος τοῦτο, καὶ δὲν ἠδύνατο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀπαλλαγθῆ τούτου.

Ἄμεσος καὶ πρώτη συνέπεια τῆς ἐκλύσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὴν εὐτελεῆ φιλολογικὴν ἐργασίαν του ἀμέλεια.

Ὁ Τσέμς ἤρξατο μορφαζών. Ἐν τούτοις, εἰς τὸν Κόροβοφ συχνάκις ἐπήρχετο ἡ ἐπίμονος ἀνάγκη νὰ λαμβάνῃ προκαταβολικῶς παρὰ τῆς συντάξεως χρήματά τινὰ, ἵνα συντηρῆ τὴν φθειρομένην ὑπαρξίν του καὶ εὐχαριστῆ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πρὸς οἰνοποσίαν πάθους του.

Κατ' ἀρχὰς δὲν τῷ ἠρνήθησαν, ἀλλ' ὅτε ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν του ἀμέλεια καὶ αἱ καθυστερήσεις ἤρξανον πάντοτε, αἱ δὲ προκαταβολαὶ ἐζητοῦτο συχνώτερον, τότε ὁ Τσέμς ἤρξατο ἐλαττόνων βαθμῶν τὰ ποσὰ τῶν προκαταβολῶν τούτων καὶ ἐπιτέλους, διέταξεν ὅπως τὸ γραφεῖον τῆς συντάξεως παύσῃ τοῦ λοιποῦ νὰ δίδῃ τοιαύτας τῷ Κόροβοφ. Ὁργισθεὶς ὁ Κόροβοφ ἤρξατο ἔτι μᾶλλον νὰ παραμελῆ τὴν ἐργασίαν του.

Ἐδέησε νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἐπιπλα καὶ φορέματά του, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον τοῦτο ὀλίγον διήρκεσεν.

Ἐλθὼν ποτε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς συντάξεως, εὗρεν εἰς τὴν συνῆθη θέσιν του νέον τινα συνεργάτην, ὁ δὲ γραμματεὺς μετ' ἐπισήμου τινὸς ζηρότητος, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι, συνεπεία τῶν συνεχῶν ἀπουσιῶν καὶ καθυστερήσεών του, ὁ κύριος Τσέμς, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναθέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς ἄλλο, μᾶλλον ἀσφαλές πρόσωπον, καὶ ὅτι μετὰ λύπης του ὀφείλει νὰ τῷ ἀρνήθῃ περαιτέρω ἐργασίαν. Ὁ Κόροβοφ δὲν εἶχεν ἄλλο νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποκλιθῆ καὶ ἀναχωρήσῃ, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀμέσως, μὲ πόνον καὶ χολὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ μετ' ὑποταγῆς καὶ ἀναπολογητῶς.

Ἐβλασφήμει τὸν Τσέμς, ἀλλὰ συνησθάνετο ὅτι πρὸ παντὸς ἔπταιεν ὁ ἴδιος δι' ὅσα συνέβησαν, καὶ ὅτι ἤδη διατελεῖ ἄνευ προστασίας, ἐν τῇ συναισθήσει δὲ ταύτῃ ἐκρύπτετο νέα ἀφορμή, νέα παρόρμησις, ὅπως πνίξῃ τὴν θλίψιν του εἰς δύο ποτήρια.

Σύνειδεν ὅτι ἡ κατάστασις του βαθμῶν χειροτερεύει, ὅτι κατέπιπτε καὶ ἤρχιζε νὰ κυλίσταται ἐντὸς βδελυροῦ καὶ ἐκμυζῶντος βορβοῦρου, δὲν ἤθελε ν' ἀνακύψῃ, νὰ ἀποσπασθῆ ἐκ τοῦ τέλματός του, νὰ ἀερισθῆ, νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθερώτερον, ν' ἀναλάβῃ μετὰ δραστηριότητος τὸ ἔργον του καὶ νὰ καταστῆ ἐκ νέου ἄνθρωπος.

Ἐκυριεύθη ὑπὸ πλήρους ἀπαθείας πρὸς ἑαυτόν, ὑπὸ πλήρους ἀσυμπαθείας πρὸς τὴν κατάστασίν του.

Ὅταν ἐγεννᾶτο τὸ ζήτημα, τί θὰ γείνη

ἀργότερα, καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ κατάστασις αὐτῆ; οὗτος μετὰ μειδιάματος ἀδιαφορίας ἔλεγεν καθ' ἑαυτὸν :

— «Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ καὶ ὅπως καὶ ἂν τελειώσῃ, δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ κατ' οὐσίαν ;

Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἐκινεῖτο ἐνίοτε ἡ συναίσθησις, ὅτι θ' ἀνεφαίνετο εἰς αὐτὸν καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέργεια, καὶ ὁ πόθος νὰ καταστῆ ἄλλος ἄνθρωπος ἄν...

Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ «ἂν» δὲν παρουσίαζεν αὐτῷ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα πρὸς πραγματοποίησιν αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ «ἂν» ὑπεννοεῖτο ἡ ἐπ' ἀνόδοσ εἰς τὴν προτέραν ζωὴν μετὰ τῆς γυναικός, ἣτις πάντοτε τῷ ἦτο προσφιλέως.

Ἄλλ' ἦτο τοῦτο ἀπραγματοποίητος ὀνειροπόλησις, ἣτις κάποτε διὰ σκοτεινῆς τινος ὁδοῦ ὑπεῖρπεν εἰς τὴν ψυχὴν του, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποῖαν ὠργίζετο καθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἀπεδίωκεν ἀπ' αὐτοῦ ὡς βδελυρὸν τι ὄν, καίτοι ποθεινὸν ἐν τῷ κρυπτῷ.

Ἠσχύετο καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἐν τῇ ψυχῇ του δύναται ἀκόμη νὰ ἐμφωλεύῃ παρ' ὁμοίᾳ ἐπιθυμίᾳ. Ὅπως δὴποτε, πρὸς ἀπειρον θλίψιν του, ἠγάπα πάντοτε τὴν Λιουδμήλαν, καὶ τὸ ἐπάρατον τοῦτο, κραυγάζον ἐν αὐτῷ ἀσθημα, ἐξέθει αὐτὸν νὰ πνίγῃ ἐν τῷ ὄνῳ τὴν πικρίαν του. Ὁ Κόροβοφ ἐντελῶς ἠδιαφόρει ἤδη δι' ἅπαντα καὶ πρὸ παντὸς δι' ἑαυτὸν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ἡ νύξ ἦτο διαυγῆς καὶ πλήρης ἀστέρων, ἀπὸ δὲ τοῦ μεγάρου ἔφθανον μέχρις αὐτῶν οἱ μεθυστικοὶ ἦχοι τῆς μουσικῆς.

— Felicissima notte ! ἐφώναξέ τις αἰφνης δι' ὄξέος καὶ διαπεραστικοῦ τόνου.

Ἐκπληκτος ὁ Ἐκαρτ ἐστράφη δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἵνα ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ἡ γνωστὴ ἐκείνη φωνή, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ ἐντὸς τοῦ σκότους.

Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπέστρεφε συνάδελφός τις, ὅστις τὸν ἐχαιρέτα.

Ἡ λέμβος ἔστη παρά τινα λιθίνην κλίμακα. Δι' ἐνὸς πηδήματος ὁ Ἐκαρτ εὐρέθη εἰς τὴν ἀκτὴν ἀπέναντί του δὲ εἶδεν οἰκίσκον, τοῦ ὁποῖου ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος. Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ὅτε μορφή τις, κεκαλυμμένη διὰ μανδύου, τῷ ἔφραξε τὴν εἴσοδον.

— Μίαν λέξιν, πρὶν εἰσελθῆς !

Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἦτο τῆς Φελιτσιτάς.

— Φελιτσιτά !

— Μίαν λέξιν, τῷ ἐπ' ἀνέλαβε μετὰ

τρεμούσης φωνῆς. Εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν, σὲ ἐξορκίζω : Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ εἶνε ὁ ἐραστής τῆς κομητῆς τοῦ Σελλαμάρε ;

Τί ἤκουε ; μήπως ὠνειρεύετο ; Πῶς ἡ Φελιτσιτά, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸν ἠρώτα περὶ τοιούτων πραγμάτων ;

— Ἄλλὰ, φιλάτη, τί...

— Εἰπέ μου, τῷ ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ κόρη διὰ φωνῆς, ἣτις ὀλονὲν ἔτρεμε περισσότερον, ναί, ἢ ὄχι ;

— Ὅχι ! Μὰ τὸν οὐρανόν, ὄχι ! ἀλλὰ ποῖος ἐτόλμησεν ; ...

— Ἐπ' ἀνάλαβέ τοι εἰπέ τοι ! μὴ παύης νὰ τὸ λέγῃς, τῷ ἐφώναξε περιχαρῆς ἡ Φελιτσιτά : ὀρκίσου μοι εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχεις.

— Εἰς τὴν ἀγάπην σου, Φελιτσιτά, εἰς σέ, τὸ ὀρκίζομαι : ἐδῶ, πρὸ τοῦ ἀπειράντου στερεώματος, πρὸ τῶν λαμπόντων ἀστέρων, ὅτι σὺ εἶσαι, καὶ θὰ μένης ἡ μόνη μου, ἡ αἰώνια ἀγάπη ...

Δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ ἠνοιξε τοὺς βραχίονας : ἡ χεὶρ τῆς ἐζήτει τὴν ἰδικήν του, τὰ χεῖλη τῆς συνήτησαν τὰ ἰδικά του. ἄτινα κατεκάλυψε διὰ θερμῶν φιλημάτων.

ΙΘ'

Ἐντὸς τῶν πολυτελῶς ἐστολισμένων δωματίων τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε εἶχε συναθροισθῆ, ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητί του, ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχεν ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις τῆς Μεσσηνίας : ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν πολυπληθῶν κηροπηγίων καὶ λαμπτήρων ἔλαμπον οἱ ἀδάμαντες καὶ τ' ἄλλα πολυτελῆ κοσμήματα : αἱ δὲ μεταμφιέσεις τῶν προσωπιδοφόρων δὲν ἠδύναντο νὰ ὦσιν οὔτε ἐπιτυχέστεραι οὔτε πολυτιμότεραι. Κατὰ τὸ πλεῖστον ἀντεπροσωπεύετο ὁ Μεσαίων καὶ οἱ νεώτεροι χρόνοι : δὲν ἔλειπεν ἡ Μαρία Στουάρτ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ Ζηλοτύπως αὐτὴν προσβλέπουσα Ἐλισάβετ : ταύτας δὲ ἠκολούθουν πλῆθος κομφοτάτων ἵπποτων, πιστότατα καὶ πολυτελέστατα ἀναπαριστώντων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς ἐτέρως αἰθούσας διεκρίνετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ Δόγη, περιτοιχομένη ὑπὸ Ἐνετῶν προσωπιδοφόρων, μετὰ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ πολλαὶ δέσποιναὶ καὶ δεσποινίδες Ἐνεταί : ὀλίγον κατώτερος ἐφαίνετο ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ἠθωπεῖων χαριέστατος ζευγος κυναρίων *le-vrette* καὶ περιτοιχοῦμενος ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς αὐλῆς του, τῶν κομφοτάτων ἐκείνων καὶ θηλυπρεπῶν αὐλικῶν ἵπποτων, οἵτινες δὲν ἔπαυον νὰ ἐπιδαψιλεύωσι περιποιήσεις καὶ λατρείαν πρὸς τὰς ἔτι κομφοτέρας κυρίας.

Ἄν καὶ οἱ ἤδη προσελθόντες ἦσαν πολλοί, οὐχ ἦττον δὲν ἔπαυον νὰ σταματῶσι πρὸ τοῦ μεγάρου νεαὶ ἄμαξαι κομίζουσα ὀλονὲν νέους προσωπιδοφόρους : ἀλλ' αἱ εὐρεῖται αἰθουσαι τοῦ μεγάρου, οἱ διὰ ὑψηλῶν δρυῖνων θυρῶν συνεχόμεναι, ἠδύναντο πολὺ περισσότερους ἔτι νὰ περιλάβωσι.

Τὴν λαμπρότητα ὁμῶς ταύτην τῆς ἐ-

ορτῆς δὲν συνώδευε καὶ ἡ ἀνάλογος εὐθυμία : πρὸ πολλοῦ, ὑπὸ τοὺς μεθυστικούς καὶ παρατεταμένους ἦχους τῆς ὀρχήστρας εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορὸς καὶ ὁμῶς εἰς τινὰς ὀμίλους ἐψιθυρίζοντο λίαν παράδοξοι φράσεις : πολλοὶ διηγοῦντο ὅτι, ἐρχόμενοι, ἤκουσαν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ λέξεις διφορούμενας καὶ ἀπειλητικὰς : οἱ προσωπιδοφόροι, οὗς συνήντων, ἦσαν πολὺ πρωτοπακῶς ἐνδεδυμένοι, γενικὴ δὲ ἰδέα ἐπεκράτει ὅτι κατὰ παρεσκευάζετο ὑπὸ τῶν ὀχλαγωγῶν κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μεσονυκτίου.

Αὐτὴ ἡ κόμησσα, λαμπρὰν ἐνδεδυμένη στολὴν δεσποίνης τῆς Γενούης, κατάφορτον βαρυτίμων λίθων, ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἀφηρημένη : οἱ χαιρετισμοὶ τῆς ἦσαν ταχεῖς, πολλοὺς δ' ἐκ τούτων καὶ δὲν ἀνταπέδιδεν : ἔτρεχεν ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν αἰθουσαν, προφανῶς ζητοῦσα τινά.

Ὁ διοικητὴς δὲν εἶχεν ἔτι ἐμφανισθῆ, ὁμοίως καὶ οἱ Ἐλβετοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ αὐτὸς ὁ Σκαλιόνι δὲν ἐφαίνετο.

Ἐν μιᾷ μόνον τῶν πλαγίων αἰθουσῶν εὐρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐθυμίας ὀμίλος τις κυρίων περὶ τὸν κόμητα συνηγμένων : ἐκεῖ ἀφθόνως ἔρρεον ὁ καμπανίτης, τὰ δὲ ἄσματα δὲν ἔπαυον, πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῆς κομητῆς, ἣτις πολλάκις διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτῆς τοῖς ἐγνώρισεν ὅτι αἱ φωναὶ τῶν ἐτάραττον λίαν τὰ νεῦρά της.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἠνεώχθησαν αἱ θύραι, ὁ δὲ προπορευόμενος ὑπηρετῆς ἀνήγγειλε τὸν διοικητὴν καὶ τοὺς Ἐλβετούς.

Ἡ κόμησσα, ἣτις κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρίσκετο ἀψησχολημένη, ἐστράφη, καὶ πάραυτα τὸ βλέμμα της περιέβαλλεν ἀνήσυχον τοὺς εἰσερχομένους ἀξιωματικούς.

Ποῦ ἦτο λοιπόν, ἐκεῖνος ; ! ἐναντίον τοῦ ὁποῖου δὲν κατῴρθασε εἰσέτι νὰ αἰσθανθῆ μῆσος ! Διότι ἦτο πλέον πεπεισμένη ὅτι ἂν ἤρχετο, τὰ πάντα θὰ τῷ συνεχῶρει : ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐρείδομένη θὰ κατέφευγεν εἰς τὸ μυροβόλον καλλυντήριόν της, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ μάγον λυκόφωσ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρμίδας, θὰ τῷ ἔλεγεν...

Αἰφνης ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρην ὑπεκλίθη ἐνώπιόν της.

— Εὐγενεστάτη κυρία ! ὁ φίλος μου, ὁ λοχαγὸς φὸν Χάτβιλ...

— Δὲν εἶνε ἐδῶ, τὸν διέκοψεν.

— Μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ἐκφράσω ...

— Δὲν ἦλθε λοιπόν ;

— Πολὺ λυπεῖται.....

— Δὲν ἦλθεν ; ἐπ' ἀνελάμβανεν αὐτή.

— Ἄλλ' ὄχι, κυρία μου, μέ...

Ἐστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἀνεμίχθη εἰς τὸ πλῆθος τῶν μετημφισμένων.

— Κυρία κόμησσα, τί φλόγαις καλὲ εἶνε αὐταὶ ποῦ βγαίνουν οἱ ὀφθαλμοὶ σας ; μήπως πυρέσσετε ;

— Ἀχ ! δούξ, πῶς θέλετε νὰ εἶμαι ; Ὁλος ὁ κόσμος δὲν λέγει ἄλλο παρὰ διὰ σκοτωμούς, διὰ σικελικούς ἐσπερινούς, διὰ...

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρη-
σεν ἐπὶ τῆς θύρας τὴν ὠχρὰν μορφήν τοῦ
Σκαλιόνι. Χωρὶς νὰ προσέχη πλέον εἰς
τὸν διοικητὴν, ἔνευσε αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ
καὶ παρὰσύρασα αὐτὸν πλησίον παραθύ-
ρου τινός,

— Λοιπὸν; τῷ λέγει.

— Ἐδῶ, δὲν θὰ ἔλθῃ! ἀλλὰ ἐκεῖ ἐπῆγε.

— Ἐκεῖ; ... εἰς ἐκείνην;

— Εἶναι τῶρα πλησίον τῆς.

Ἐπὶ στιγμὴν ἠτένισε τὸν ἀββαῖν ἢ
χεῖρ τῆς τόσο σπασμωδικῶς ἐκινεῖτο,
ὄστε ἔθραυσε μέρος τοῦ ριπιδίου, ὅπερ
ἐκράτει ἐπ' ὀλίγον ὅμως διήρκησεν ὁ δι-
σταγμὸς τῆς. Καὶ μὲ βλέμμα φοβερόν,
ἐξαλλος:

— Ἀββαῖ, εἶπε πλησιάσασα εἰς τὸ οὖς
τοῦ, δὲν ἐλησμόνησες, πιστεύω τί ἐσυμ-
φωνήσαμεν φρόντισε λοιπὸν νὰ ἐκτελε-
σθῇ ἀμέσως ἡ διαταγή μου!

Πάραυτα ὁ ἀββαῖ ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐ-
λήν, ἐκεῖ παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ
εἶτα ἔνευσε πρὸς ἕνα ἐκ τῶν τοῦ ὀμίλου,
ὄστις ἐχώρευε τὸν ἐγγώριον χορόν.

— Ἄκουσε! τῷ λέγει ἀφ' οὗ ἐπλη-
σίασεν, ὁ λοχαγὸς εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν
στιγμὴν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ συγγενοῦς τῆς
Νίνας...

Φοβερὰ βλασφημία ἦτο ἡ ἀπάντησις
τοῦ προσωποδοφοῦ, ὄστις ἐξαλλος ἐκ
τῆς ὀργῆς ἠρώτησε:

— Λοιπὸν ἡ Φελιτσιτά εἶναι ἐκεῖ;

— Δὲν θὰ φύγῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου,
θὰ μείνῃ λοιπὸν βεβαίως καὶ ὁ λοχαγός!

— Λοιπὸν!

— Τί λοιπὸν! κάμε, ὅτι ἔξυρεις! ποῖον
εἶπες πῶς εἶναι τὸ σύνθημά σας;

— Θάνατος!

— Ἐ! λοιπὸν, θάνατος εἶναι καὶ ἡ
διαταγή τῆς κομήσσης!

[Ἐπεται συνέχεια].

A. Δ. X.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Διήγημα

Ἐγὼ θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς.
Εἶνε ἱστορία πολὺ συνειθισμένη καὶ πολὺ
ἀσυνειθιστή.

Οἱ ἀκροαταὶ τῆς κ. Ἀννέτας ἐγέλα-
σαν καὶ ἤνοιξαν τὰ μάτια των, ὡς νὰ
ἐπρόκειτο δι' αὐτῶν ν' ἀκούσουν.

Ἠγάπα ἕνα καλλιτέχνην. Τὸν ἡγάπα
ὅπως ἀγαπῶνται συνήθως οἱ καλλιτέχνηαι
... μετὰ θρησκευτικῆς λατρείας. Ἐκεῖνος
ἡγάπα ὡς καλλιτέχνης — τὸ καλὸν εἶ-
νε πάντοτε καλόν, ἔλεγε, καὶ ὡς τοιοῦ-
τον πρέπει νὰ τὸ θαυμάζωμεν ὅφ' ὀποι-
ανδῆποτε μορφήν καὶ ἂν παρουσιασθῇ —
καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ τὸ ἐπραγματοποίει.

Ἠγάπα τὰς ὠραίας τοποθεσίας... τὰ
μικροσκοπικὰ χερᾶκια τῆς Πηνελόπης, τὰ
ὠραία ματάκια τῆς Μυρσίνης... τὰ εὐ-
γλωττα χεῖλη τῆς Χαρικλείας καὶ τὸν
καλὸν ὕπνον, μετὰ ὀρεκτικὸν γεῦμα.
Ἄλλ' ἐκείνη... ἡγάπα μόνον ἐκεῖνον...

τὸν εὐρίσκεν ὠραῖον... τὸν ἀπεκάλει βασι-
λέα τῶν ζωγράφων, καὶ ἐνίοτε ἦτο τό-
σον ἀφηρημένη, ὥστε παίζουσα μὲ τὸ μο-
λύδι, ἔγραφε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ, τὸ
ὄνομά του... καὶ κατεκοκκίνιζε ὄσακις
αἱ μικραὶ αὐταὶ συμπτώσεις εἶχον καὶ
περιέργους παρατηρητάς.

Διηγείτο τὰς περιπετείας τῶν ἐρωτι-
κῶν θριάμβων του καὶ ἐδείκνυε μίαν οὐ-
λήν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἀπὸ ἕνα ἀτυχῆ
ἀντίζηλον. Ἐκείνη ἐθύμονε... καὶ ἔχυνε
κρυφὰ — πολὺ κρυφὰ — πικρὰ δάκρυα.
Ἄχ! ἦτο ζηλιάρα — Δὲν πρέπει νὰ κα-
τακρίνωμεν τὰς ζηλοτύπους... πρέπει
νὰ τὰς λυπούμεθα — ἔλεγε πάντοτε μὲ
τὸ μελαγχολικὸ τῆς χαμόγελο... καὶ
ὅμως δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ζηλεύῃ.
Ποτὲ δὲν τῆς εἶπε πῶς τὴν ἀγαπᾷ. Μίαν
ἡμέραν τὸ παράκαμε. Ἐμέτρησε τρία-τέσ-
σαρα ὀνόματα νέων ἐρωμένων, ἡ Πηνε-
λόπη ἐθύμωσε φοβερά. Ἐσκέφθη νὰ τὸν
ἐκδικηθῇ. Ἦτο ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα τῶν
ἔργων του... ἐνόμιζεν ὅτι οἱ Ἀπελεῖς, οἱ
Ραφαῆλοι καὶ οἱ Ροῦβενς ἦσαν μηδενικά
πρὸ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδιάς τῆς. Ἐ-
πρεπε νὰ τὸν ἀγαπᾷ πολὺ διὰ νὰ τὸ φαν-
τασθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐκεῖνος ἐγνώριζε τὸν θαυμασμόν τῆς,
ἀλλὰ τὸν ἀπεκάλει, ἀπὸ τὸν πολὺν ἐγωί-
σμόν του, ἀποτέλεσμα τῆς καλαισθησίας
τῆς.

Τὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεως ἐσχέδια-
γραφήθη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν τῆς. Ὄταν
ἦλθεν ὁ Κωνσταντῖνος νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ,
ἐκείνη ἔγραφε.

— Πρὸς συμμαθήτριαν βέβαια... Ὡς
τόσο σας θαυμάζω, δεσποινίς Πηνελόπη...
Δὲν ἔμπορεῖτε νὰ λησμονήσετε τὸν μαθη-
τικόν σας βίον... ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν ἔμπο-
ρῶ νὰ λησμονήσω τὸν βίον ποῦ ἔζησα εἰς
τὸ Μόναχον... Φαντασθῆτε ἡμῖν μαθη-
τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἡγάπων μίαν
Γερμανίδα, τῆς ὁποίας τὸ τέλειον κάλλος...

— Αὐτό; εἶνε παληὰ ἱστορία, μοῦ
τὸ διηγηθήκατε δεκάκις. Ἀλλὰ δὲν γράφω
πρὸς συμμαθήτριαν, εἰσθε φοβερὰ ἠπατη-
μένος.

— Ἄ... καὶ πρὸς ποῖον γράφετε...
μήπως εἶμαι ἀδιάκριτος ἐρωτῶν;

— Ὅχι. Ὄταν ἐσπούδαζα ἔμενα οἰ-
κότροφος εἰς τὴν οἰκίαν οἰκογενειακῆς
μας φίλης — εἶνε μακρὰ ἱστορία... μή-
πως στενοχωρεῖσθε;...

— Ἄ... ὄχι... εἶπεν ἐκεῖνος καὶ
ἤκουν ἀδιαφόρως.

— Ἡ φίλη ἐκείνη εἶχε ταξιδεύσει καὶ
ἐκράτει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ
μιας οἰκογενείας, ἡ ὁποία τὴν ἐφιλοξέ-
νησε. Ἐγὼ εἶχον μανίαν ν' ἀναγινώσκω
ἐπιστολάς ξένας. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς τί
ἤσθανόμην... ἀλλὰ ἐπάθαινα κάτι τι, ὅ-
ταν ἔβλεπα συνεπτυγμένον χαρτί.

— Μὰ θαρρῶ ὅτι δὲν ἀνερωσάτε ὄλους
διόλου.

— Ἐβελτιώθη ὅμως. Μίαν ἡμέραν
μέσα εἰς τὰ τετράδιά μου εὐρέθηκε ἀνα-
κατευμένον καὶ ἕνα γράμμα. Ἦτο γράμμα
ἀπλούστατον. Ἐγραφε δεκαπενταετὲς
παιδίον, καὶ ἐζήτηε μίαν ἀρμόνικαν νὰ

ἔχη καὶ κουδούνια· ἐγὼ τότε, ἂν καὶ ἤμην
ὀλίγον μικροτέρα τοῦ γράφοντος, δὲν ἤ-
μην ὅμως τόσο παιδί... ἐγελοῦσα μόνη
μου διὰ τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐμετροῦσα τὰς
ἀνορθογραφίας τῆς, ὅταν ἔξαφνα εἶδα ἐμ-
πρὸς μου τὴν φοβερὰν μορφήν τῆς οἰκο-
δεσποίνης.

— Ὡς πότε πλέον αὐτὴ ἡ κακὴ συν-
ήθεια!! Εἶσαι παρήκοος· πρέπει νὰ σὲ
τιμωρῶσω διὰ νὰ σωφρονισθῆς. Ἡ οἰκο-
δέσποινα εἶχε πάντοτε τραγικόν τι εἰς
τὴν φωνήν τῆς... μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέραν
ἦτο Σάρα Βερνάρ. Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐσκέ-
πτετο νὰ μὲ τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἐτιμώ-
ρησα μόνη μου τὸν ἑαυτόν μου καὶ ἐκοι-
μήθηκα νηστικῆ.

Ὁ θυμὸς μου ὄλος ἔπεσεν ἐναντίον τοῦ
γράψαντος τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἄς τολήσῃ νὰ ἔλθῃ στὴν Πόλι,
ἔλεγα, νὰ βάλω τὸν ἐξάδελφό μου τὸν
Στάθη νὰ τὸν δείρῃ, νὰ διῆ ἐκεῖνος.

— Καὶ τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μὲ τὴν
ἐπιστολὴν ποῦ γράφετε; εἶπεν ὁ Κων-
σταντῖνος.

— Ἐννοῶ σας κ' ἔχουν σχέσιν, κύριε
Κωνσταντῖνε, εἶπον ἐγὼ, ἡ ὁποία ἡμῖν ἡ
σκιά τῆς Πηνελόπης.

Ἡ Πηνελόπη ἐξηκολούθησε:

— Τὸ μισητόν αὐτὸ ὄνομα μὲ παρα-
κολουθεῖ ἐπιμόνως· μὲ μίαν ὅμως διαφο-
ράν.

— Ποῖαν;

— Ὅτι τὴν δὲν τὸ μισῶ.

— Τοῦτο καλεῖται πρόδος.

— Αὐτὰς μάλιστα τὰς ἡμέρας εἶνε
ἀδύνατον νὰ ἐγγίσω ἐφημερίδα χωρὶς νὰ
ἔχη μέσα τὸ ὄνομά του.

— Εἶνε δημοσιογράφος;

— Ὅχι, καλλιτέχνης ἔγεινε. Γράφει
ἐξαίρετα πράγματα. Εἶδον μίαν εἰκόνα
τοῦ εἰς μιὰς φίλης μου. σὲ βεβαιῶ ὅτι
ἐθαύμασα τὴν φυσικότητα. Εἶνε ἀπλού-
στατα πράγματα... ἀλλὰ χαρίεντα —
ἕνα παιδάκι κοιμάται καὶ ἡ μήτηρ ἀγρυ-
πνεῖ... Μία ἄλλη εἰκὼν πάλιν — αἱ τε-
λευταῖαι στιγμαὶ ἀνθρώπου εὐσυνειδήτου
— ἀριστούργημα... σοῦ ἀποσπᾷ δάκρυα.

— Μὰ τί ἐπάθατε... εἰμπορεῖτε νὰ τὸν
ἀγαπήσετε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ὅσον θέ-
λετε... ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὸν θαυμάσετε
τόσον... Ζηλεύω... θέλω μόνον τὰ ἰδικά
μου ἔργα νὰ ἐπαινῆτε, εἶπε γελῶν ὁ Κων-
σταντῖνος.

Ἡ ἄμοιρη ἡ Πηνελόπη ἐγύρισε καὶ μὲ
εἶδε μὲ βλέμμα παραπονεμένο.

— Καὶ ὕστερα;

— Τὸν θαυμάζω πολὺ... καὶ θὰ τοῦ
γράψω τὰ συγχαρητήριά μου. Ἐξυρεις
πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν... πῶς
ὁ θαυμασμὸς πρέπει νὰ μὴ μένῃ κρυμμέ-
νος, διότι ἡ ἐκδήλωσίς του, ἐνθαρρύνει
τὸν θαυμαζόμενον.

— Καὶ εἶνε ὀρθοτάτη ἡ ἰδέα σας.
Πρέπει κάνεις νὰ ἦνε ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς
καλλιτέχνας... διότι ἡ ἀπογοήτευσίς φο-
νεύει τὴν ἐμπνευσίν, τὴν δὲ ἀπογοήτευσίν
τὴν γεννᾷ ἡ ἄστυρὰ ἐπικρισίς.

— Καὶ ὅμως, κύριε Κωνσταντῖνε, εἶπον
ἐγὼ, ὁ νέος αὐτὸς εἶναι σπάνιος ζωγράφ-

φος. Ὁ πλέον αὐστηρὸς κριτὴς θὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα του.

— Τί βλέπω; καὶ ἡ δεσποινὴς Ἀννέτα εἶνε ἐνθουσιασμένη! Αἱ λοιπὸν... ἀφοῦ ἡ πλειοψηφία ἦναι ὑπὲρ τοῦ κυρίου αὐτοῦ... τὸν θαυμάζω κ' ἐγώ. Πῶς ὀνομάζεται;

— Γεώργιος Δῆμου.

— Αὐτός; Τὸν γνωρίζω... ὄχι, ἐξ ὄψεως, ἀλλ' ἔτυχε μία παρενόησις ταχυδρομικὴ καὶ ἠναγκάσθη νὰ μοῦ γραψῇ

Ἡ Πηνελόπη ἤλπιζε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης... ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἀμέριμνον φαιδρότητα του... ἔμεινε παγωμένη... καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ ἔστάλη.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἦλθε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι... καὶ ἡ ἀτυχὴς Πηνελόπη ἔκλαιε διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξε πολὺ καλὸς φίλος.

— Ἄς ἔμεινε ἐδῶ, καὶ ἄς μὴ μὲ ἠγάπα, ἔλεγε πάντοτε.

Ἡ Πηνελόπη εἶχεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην. Ἀπῆτει παρ' αὐτῆς νὰ τοῦ γράψῃ καὶ πάλιν.

«Μπορεῖτε νὰ ξεχάσετε πῶς εἴσθε νέος; ... ἂν μ'προεῖτε... γράφετέ μοι... ἐγὼ ἐγγήρασα πλέον...» ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Πηνελόπης.

Εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν ἐρώτησιν, ἀπεκρίθη ὁ καλλιτέχνης μ' ἕνα μεγάλο **Ναί**.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἑσπέρα τρίτη

Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ θέατρον μικρᾶς τινοῦ γειτονικῆς πόλεως· δηλαδὴ λέγω θέατρον, διότι πράγματι ἤκουσα ὅ,τι ἀκούει τις εὐρισκόμενος ἐντὸς θεάτρου, ἀλλὰ τὸ κτίριον δὲν ἦτο ἡ εὐρύχωρος τις σταῦλος, ὅστις ἐκ τοῦ προχείρου εἶχε μεταβληθῆ εἰς θέατρον· αἱ φάνται ὑπῆρχον, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχον προστεθῆ εἰς αὐτὰς τόσα ξύλα, ὅσα χρειάζονται πρὸς κατασκευὴν θεωρείου· πεντάφλοξ λυχνία, διὰ χονδρῶν σχοινίου προσδεδεμένη ἀπὸ μιᾶς τῶν δοκῶν τῆς ὀροφῆς καὶ ἄλλαι τινὲς μονόφλογες εἰς τὰ πλάγια τῶν θεωρείων προσηρμοσμένοι, ἀπετέλουν τὸν φωτισμόν· κρότος ἰσχυρὸς ροπαλοῦ ἐδήλωσε τὴν ἐναρκτίαν τῆς παραστάσεως καὶ ὅλων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν πρὸς τὴν σκηνήν. Νέος τις ἠγεμὼν μετὰ τῆς συζύγου του, διερχόμενος τῆς πόλεως, ἐτίμα τὴν παράστασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πλῆθος ἦτο ὑπερβολικόν, μόνον δὲ κάτωθεν τῆς μεσσαίας λυχνίας εἶχε σχηματισθῆ εἰδὸς τι κρατῆρος, καὶ τοῦτο, διότι οὐδεὶς ἐτόλμα

νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ διηνεκῶς αὕτη ἔσταζε. Τίποτε δὲν μοὶ διέφευγε, διότι τόση ζέστη ἔκαμνε, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ἀφήσωσιν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα τοῦ σταύλου καὶ ἐκεῖθεν εἰσέδουν αἱ ἀκτίνες μου.

Καὶ ὄχι μόνον ἐμὲ ὠφέλησε τοῦτο, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν κλητῆρων πλῆθους ἀγιοπαιδῶν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπήλαυον ἀνεξόδως τοῦ θεάματος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὀρχήστραν, διέκρινέ τις τοὺς νεοῦμφους ἠγεμόνας ἐπὶ ἀρχαίων ἀνακλιντῶν, ἀνέκαθεν προουρισμένων διὰ τὸν δῆμαρχον καὶ τὴν σύζυγόν του, οἵτινες ὅμως, κατὰ τὴν παρούσαν περίστασιν, ἠναγκάσθησαν σιωπῶντες νὰ καθήσωσι μετὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν ἐπὶ τῶν χονδρῶν θρανίων· πράγμα, ὅπερ ἠνάγκασε τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν νὰ ἐνθυμηθῶσι τῆς παλαιᾶς παροιμίας: «τὸ ἕνα γεράκι διώχνει τ' ἄλλο». Αὐτὰ, φίλε μου, καὶ θὰ σοῦ διηγούμην τὴν παράστασιν ὀλόκληρον ἐὰν δὲν ἤμην τόσοσιν κουρασμένη. Ἴσως αὐριον σοῦ τὴν τελειώσω.

*
**

Ἑσπέρα τετάρτη

Ἐδῶ πλησίον, εἰς τὸν γειτονικόν σου δρόμον, ὅστις εἶνε τόσοσιν στενός, ὥστε ἐπὶ ὀλίγα μόλις λεπτὰ μένουσιν ἐντὸς αὐτοῦ αἱ ἀκτίνες μου, χθὲς πολὺ μὲ ἀπασχόλησε μία γυνή, ἣν διαρκῶς παρετήρουν· πρὸ δεκαεξέτων ἦτο παιδίον· τὴν ἐνθυμοῦμαι παιζούσαν ἐξῶθεν τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας εἰς μίαν τῶν ὠραιότερων τοποθεσιῶν τῶν περιχώρων. Αἱ τριανταφυλλεαὶ εἶχον μαρνανθῆ, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαίνετο κανέν τριαντάφυλλον ἐπὶ τῶν γυμνῶν σχεδὸν κλώνων τῶν· εἰς ἐμὲ ὅμως ἐφαίνετο τὸ κοράσιον πολὺ ὠραιότερον καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα· ἐκάθητο πλησίον τῆς θύρας τῆς οἰκίας καὶ ἔπαιζε μετὴν κούκλαν τῆς· δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα πάλιν τὴν συνήτησα ἀλλ' ὅποια διαφορὰ! αἱ ἀκτίνες μου, εἰσδύουσαι διὰ τῶν πεφωτισμένων παραθύρων ἐντὸς λαμπρᾶς αἰθούσης χοροῦ, μετὰ κόπου ἀνεγνώρισαν τὴν περιλημμένην των, ἣτις ἦτο ἤδη ἡ πολυθέλητος καὶ ἀπαστράπτουσα ἐν καλλονῇ νύμφη πλουσίου ἐμπόρου· πολὺ νῦ χαριστήθη διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ταύτης καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐπίλησα εἰς τὸ μέτωπον τῆ νύχθη ἐκ μέσης καρδίας.

Σήμερον ὅμως εἶδον τὴν τελευταίαν πρᾶξιν συνήθους κοινωνικῆς τραγωδίας.

Ὡς σοὶ προεῖπον, ἐντὸς τοῦ πλησίον στενοῦ δρόμου τὴν εἶδον ἐτοιμοθάνατον ἐντὸς πτωχοῦ δωματίου· ὁ σκληρὸς ἰδιοκτήτης, μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑποφέρῃ πλέον, διότι δὲν ἐπλήρωνε, ἐσηκώθη ὀρμητικῶς καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐπέπληξε

— Σῆκω, τῆς λέγει, αἱ μαραμέναι παρειαὶ σου καὶ ἡ αἰωνία σου βῆξ μοῦ διώχνουν τὸν κόσμον· στολίσου καὶ κέρδισε χρήματα ἢ δ' ἄλλως θὰ σὲ ρίψω στὸν δρόμο, γλήγωρα, σῆκω σοῦ λέγω.

— Ἐλεος, τοῦ ἀπήνησε μὲ φωνὴν μό-

λις ἀκουομένην, ἔλεος, διότι ἀποθνήσκω! ἄφες με νὰ ἡσυχάσω.

Ὁ σκληρὸς ὅμως καὶ ἀκαρδὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος δὲν ἐκάμθη, τὴν ἔσυρε τῆς κλίνης, ἐψιμυθίωσε τὰς παρειαὶς τῆς, τῆς ἔθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ καθήσας αὐτὴν παρὰ τὸ πεφωτισμένον παράθυρον, ἀπῆλθε.

Νέφος τι μοῦ ἀπέκρυψε πρὸς στιγμὴν τὴν εἰκόνα· ἐπανελθοῦσαι δὲ αἱ ἀκτίνες μου ἀνεκάλυψαν τὸ ὄχρον τῆς πτώμα παρὰ τὸν ἐσβεσμένον λαμπτήρα!

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίαν Καν Ἰωαννίδου καὶ κ. Τ. Ἀργυροπούλου, Μιχ. Μελλάν, Κων Βούκραν, Δ. Ἀλεξάνδρου, Αν. Γ. Ζωϊόπουλου. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κυρίαν Κατίναν Θ. Καρανικολοῦ. Ἐνεγράφητε. Ἀπεστάλησαν δὲ τὰ φύλλα ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου. — Ἰωάννην Σ. Γαλάτην. Ἐνεγράψαμεν τὴν δεσποινίδα Ἰ. Π. Γ. εἰς «Saison». Ἀπόδειξιν ἀπεστείλαμεν. — Κυρίαν Ἰωάνναν. Πάτρας. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν «Ἐκλεκτῶν» θερμὴν ἐνέργειάν σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερίλλην. Ἐνεγράφη ἡ κ. Ἰουλίτσα Σ. Πετροπούλου, ἀπεστάλησαν δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἐκδοθέντα φύλλα. Φύλλα ὑμῶν ἀπεστάλησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εἰς τὸ ἐξῆς; θὰ λαμβάνετε τὰ φύλλα σας τὴν αὐτὴν ἡμέραν. — κ. Ἐμ. Α. Μαρινάκη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Διεύθυνσίς σας διωρθώθη. — κυρίαν Ἀεροδίτην Α. Στεργίδου. Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐπαναβλέπομεν ὑμᾶς μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Φύλλα ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου ἀπεστάλησαν, δυνάμεθα δὲ νὰ πέμψωμεν καὶ τὰ ἐλλείποντα, ἅτινα δὲν ἐλάβατε ὡς ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀπουσίας σας. — κ. Μαρτῖνον Ἰ. Μονόπολιν. Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Γεωργιάδην. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπορούμεν, τῇ ἀληθείᾳ, εἰ νὰ ὑποθέσωμεν. Ἐν τούτοις ἀπεστάλησαν τὰ τελευταῖα μετ' ἐπιστολῆς. Περιμένουμε ἀπάντησιν σας. — κ. Στεφανὸν Ν. Κωνσταντινίδην καὶ Σωτήριον Δεσύλλαν. Δὲν εἶνε, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, αἱ καθυστερήσεις πάντοτε λάθη τῆς διεκπεραιώσεως. — κ. Ν. Κοκκίτην. Τὶ νὰ γείνη; ὅα ὑπομεινωμένον! Διωρθώθη τὸ λάθος.

Εἰδοποιούμεν τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν συνδρομητῶν ὑμῶν, οἵτινες καθυστεροῦσιν εἰσεῖν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ὅτι ὀριστικῶς διακόπτομεν εἰς πάντας τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου ἀπὸ τῆς προσεχούσης Μαρτίου, ἂν δὲν σπεύσωσι νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον ἀποστελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἄπαξ τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποστελλομένου βιβλίου, συναποστέλλουσι καὶ 50 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον καὶ δι' ἕκαστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΚΤΑΙΩΝ Ο ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ἢ Η ΑΦΕΛΗΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ, κωμῆδια μονόπρακτος **Καίσαρος Βιταλιάνου** μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ Γεωργίου Κ. Σφήκα. Ἐν Ζακύνθῳ 1890.
Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΝ Τῷ ΕΛΛΗΝΙΚῷ ΘΕΑΤΡῳ, ὑπὸ **Leviathan-Belphégor**. Ἀθῆναι 1890.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.